

אחד ילי שנה

בחזרי חזרים סיון הר-שפי

גם הבקר אני קמה להאסף כמעשים אל חיקך
לכך פועם, מסור אל הסיים
ועמק נשימותיך, אהובי
כעמקה של הדרך.

כשנבנה את הבית
דלתות ראשיות לארבע רוחות
חלונות לארגמן של שקיעה
למשק זריחה

אני מניחה לך להמשיך במשימת החלומות
ויושבת אל התנור עד שהחם
וכשאני מתלבשת השחר נותן לי במתנה את אורו
והשירה מהבהבת פנימה:
המראה עושה בחדר כבתמינה
בתוכה המטה, החלון
וקירות הבית הגובלים תמיד
עם פתים אחרים שהיינו.

נותיר חדר אחד ריק
ובו נעמד כל הימים
לא אסורים ברהיטים
קרובים זה לזה וזקבים
כנפי עליך כנפיה עלי

ואני אומרת לזה כן, גם בידיעה
שיכולות להשבר בזה בכח
קרני אור שונשלוחו לפני שנים
ולרגע נמנת לי רשות להאמין
לחזרי החזרים שלנו:
פנים האשר, חוץ הכאב
מסגרת הגעגוע הנוגעת בשניהם
העושה אותם אחד.

והסיים ירחשו בחזרים האחרים
במטבח ובסלון
בחזרי הילדים
ויצקלו וירעישו ובהם נצמח

אבל שרשינו השקטים
מן החדר שהוא
והחם והאור והשבת

קרובים זה לזה וזקבים
פנים אל פנים
ברכה.

ואם כבר ומבול ומים בחוץ, ופרשת נח אז עוד כמה שירים לשבת

מי זאת עלה מן-המדבר מתרפקת על-דודה תחת התפוח עורתיך שמה חבלתך אמה חבלה ילדתך:
שימני כחותם על-לכת כחותם על-זרועך כי-ענה כלונת אהבה קשה כשאזל קנאה רשפיה רשפי אש
שלחבתה: מים רבים לא יוכלו לכבות את-האמה ונהרות לא ישטפוה אם-יתן איש את-כל-היון ביתו
באהבה ברוך: וכו' ל':

יונת אלם רחוקים / סיון הר שפי

לכי לך מאברהם אל שרה משרה אל אברהם
ובידיך עוגות ועגל בקר רך
ובידיך מחרוזות צחוק קשה כשנהב
לכי לך מיצחק לרבקה מרבקה ליצחק
בידיך תפלות הפוכות ואותיות פורחות
ושער חטים פתוח

לכי לך מייעקב לרחל מרחל ללאה מלאה ליעקב
ובידיך סימנים ובידיך מנחת קנאות
טלה מאהב ובוכה

לכי לך מצפורה למשה ממשנה אל ראש ההר
בכנפיך הקרועות שכרי הכתבה,
מסוה משי עם אמרת
חרטה
ועיף עם רקמת
השיבני

לכי לך מדוד אל בת שבע מבת שבע אל
דוד אל אוריה אל
בת שבע אל דוד
בידיך שירי חזיר ואבדה ובידיך פתח מלכות
וידיך רועדות

לכי לך משלמה אל אלף נשותיו, מהן אליו
ולרגלה טבעת זהב
אחת

לכי לך מקדשא בריך הוא אל שכינתה ממנה אליו
ובידיך חריצי גלות ובידיך הפר-נא
ובידיך לבן מפרפר וחסוף

לכי לך, מי את,
יונת אלם רחוקים
בין דמעותיהם לעוף ולהציל
מלים מפיוסות
להניח על אדן הצהר
ענף דק של שלום.

מבקש מקום שקט עליו תונח הנפש .
לכמה רגעים בלבד.
מבקש מקום שישימש מדרה לכף הרגל .
לכמה רגעים בלבד.

מבקש עציץ, עלה, גבעול, או שיח,
שלא יקום ויתקפל כשהיא תבוא .
לכמה רגעים בלבד.

מבקש דבור אחד, נקי, נעים וחס שישימש ספסל
מקלט, למישהי, קרובה שלי, ילדה-יונה, נפשי שלי
אשר יצאה מן התבה, לכמה רגעים, בשעות הבקר,
ולא מצאה מאז מנוח לרגלה.
(אדמיאל קוסמן, מחנה צריפין י"ז אייר תשמ"ט)

שובי לביתך דליה רביקוביץ'

מה לך בחוץ, ילדה ?
מנוח לא מצאה רגלך .
ציפור פצועה, חזרי אלי
ושובי לביתך .

האזיני לקולות ,
הרעם על גגות בתים ,
מקול סופה, שמרי נפשך .
שובי לביתך .

סהר חצות גבוה ,
אור על ענפי אילן ,
תני לנפשך לשמוע
זמר קטן .

שם צמח לענה ,
שם נפש מרעידה מקור .
חלון אפל ותריס מוגף .
שובי לביתך .

סהר חצות גבוה ,
אור על ענפי אילן ,
תני לנפשך לשמוע
זמר קטן .

שאי עין למרום ,
כבר סדק שחר מאפיר .
נעורה כבר ציפור אחת .
שובי לביתך .

מי זאת עלה מן-המדבר מתרפקת על-דודה תחת התפוח עורתייך שמה חבלתך אמה חבלה ילדתך:
שימני כחותם על-לחך כחותם על-זרועך כיי-ענה כמנות אהבה קשה כשאיל קנאה רשפיה רשפי אש
שלמבתיה: מים רבים לא יוכלו לכבות את-האהבה ונהרות לא ישטפוה אם-יתן איש את-כל-היון ביתו
באהבה בידו: כבודו לו: